

„Prý mu říkají Špíno,“ nadhodí Bárta a zahledí se na vychovatelku před sebou.

„Nebo taky Špindíro,“ doplní Lýdie.

„On se snad nemyje, nebo co?“

„Nesmysl,“ mávne vychovatelka rukou. „Je to kvůli tomu jménu. Kryšpín. Takové hezké starobylé pojmenování. A ti holomci hned Špíno!“ povzdychne si.

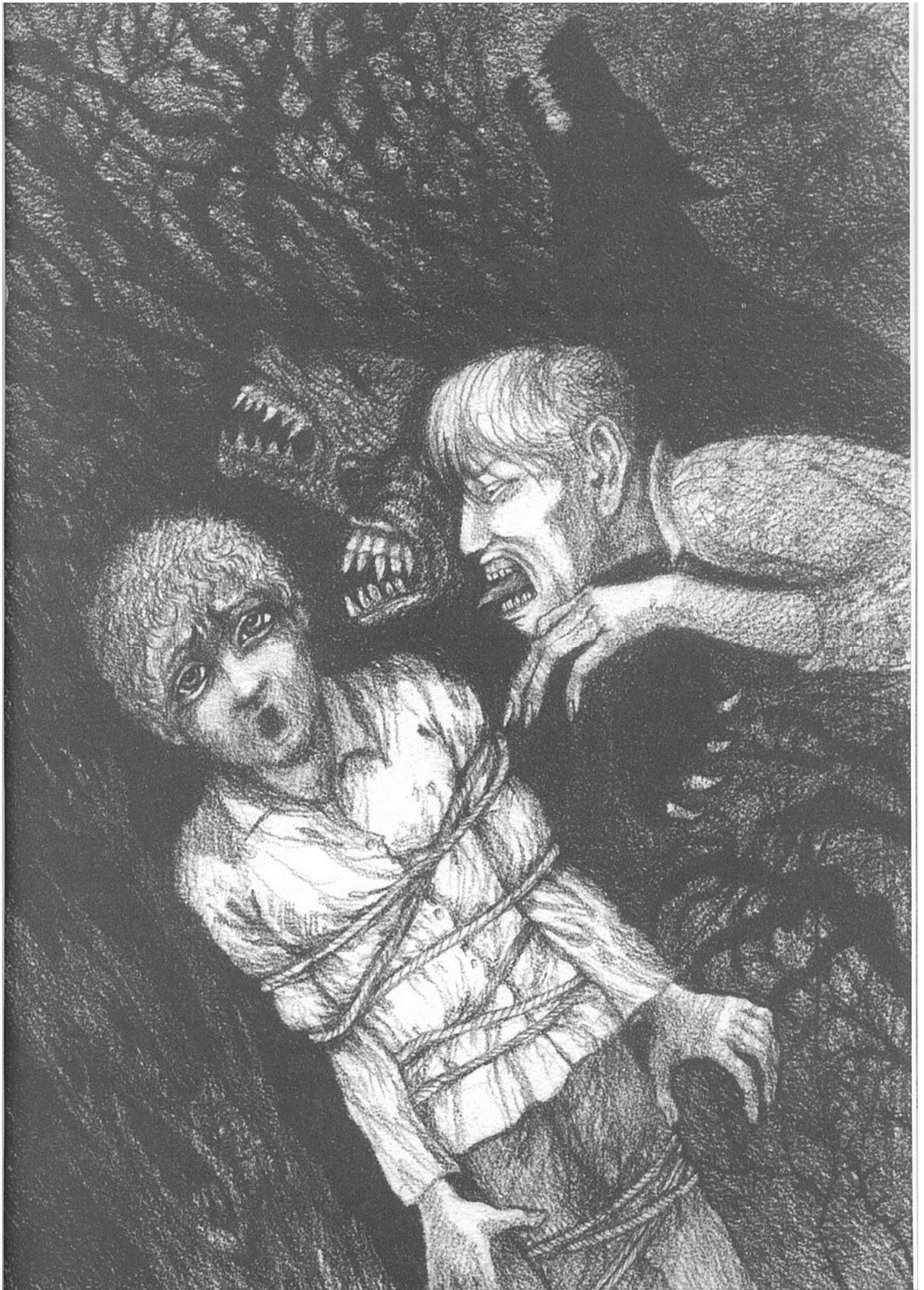
„A co on? Jak na to reaguje?“

„Pokud jsem měla možnost si všimnout, tak většinou nijak,“ pokrčí Lýdie rameny. „Dělá, že neslyší. A nebo možná opravdu neslyší. Nevím. V tomhle on teda umí chodit,“ usměje se vychovatelka.

Svět zase měsícem maličko zesvětlal. A to ještě před chvílí byla černá noc. Černá až do modra. Jako borůvky. Ne, jako borůvky ne. Jako vlasy Hang z béčka, jejíž máma je zdravotní sestra na středisku. Vždycky tak zvláště voní. Směsí dezinfekce a levandulového mýdla. A Hang voní po žvýkačkách. V jednom kuse má nějakou v puse.

Kryšpína až polechtá smích, jaký se mu povedl rým. Tohle musí Hang říct, až ji potká. Jestli ji ještě potká. Ale chtěl by. Její brácha má kapelu. Cvičí v bývalý prádelně za opravnou obuvi. Jednou tam Kryšpína vzali, Hang se přimluvila.

„Hele, cápku, dej sem tý... pazoury. Tady, tady je přilož, zavři vočí a poslouvej.“

Nejdřív se bál, co mu provedou. Ze školy byl od kluků zvyklý na ledacos. Bojácně položil ruce na oblé boky dvou bubnů.

„Víc. Všema prstama, chlape,“ zašklebil se na něj bubeník.
„Klape? Co klape?“ nechápal.

A pak to začalo. Zvuk mu projel dlaněmi do loktů a do ramen. Za okamžik ho cítil až v chodidlech a v konečcích vlasů. Jako by mu při tom rostly. Uvědomil si, že poslouchá celým tělem. Ani na to nepotřebuje uši. Usmál se a rychlým pohybem posunul přepínač. A potom zněl. Dočista celý zněl a ještě u večere to s ním do rytmu cukalo.

„Spad jsi z višně, Kryšo?“ ťukala si tenkrát baminka na čelo, ale to s tou višní si jen domyslel, pořád to v něm hrálo, přepínač nepřepínač.

Kryšpín, opět se prodírající lehce modravým lesem, slastně přivírá oči a přivolává si tu šťastnou chvíli tenkrát ve zkušebně plné bubnů. A pomalu, pomaličku začíná znovu znít.

„Bam, bamimi, bam, bammmmm. Bam, bambibi, bambibi, bami, bam. Bammmmm,“ brouká si Kryšpín, a jak se dostává do ráže, bezděčně zvyšuje hlas, radostí ho zesiluje, jako by posouval jezdec ovladače. Už nebrouká. Bambuje z plných plic. Křičí. Řve. Na celý les. Na celý svět. „Bam, bamimi, bam, bammmmm...!“

Zarazí se, až když zjistí, že nemůže popadnout dech. Hrud' se mu divoce zdvihá, jako by se při potápění právě vynořil z hlubiny. Nejradši by si jednu vrazil.

„Řičím tady na celý les,“ šeptá polekaně. „Co když přijdou? Co když mě najdou?“

„Centrála pro velitele zásahu. Pořád nic? Ještě jste ho nenašli?“ ozve se z policejní vysílačky.

„Tady nadpraporčík Bárta. Zatím nic,“ odtuší policista. „Potřebujeme vrtulník s termovizí k propátrání terénu.“

„Je mi líto, do rána ho neseženeme, zasahuje jinde,“ zapraská vysílačka. „Ale psod už je na cestě.“

„Aspoň že tak. Velitel konec,“ zabručí Bárta a odloží vysílačku.

Vítr mete mraky, jak se mu zlíbí. Před chvílí bylo zataženo, ale teď je za oknem zase jasná noc. Tolik hvězd ve městě nemají, napadne Bártu. Tam je to leda samá hvězdná reklama. Možná proto sem jezdí. Ukázat školákům pořádný nebe.

Bárta otevře okno dokořán a vykloní se, aby nasál sílu vesmíru.

„Sakra, to se najednou ochladilo,“ zamumlá nespokojeně. „Chlapče, chlapče, jenom vydrž.“

To maminka ho naučila zpívat. Už ve školce, i když učitelka tehdy říkala, že je to beznadějně. Jenže maminka trvala na tom, že Kryšpín má hudební sluch. A rytmus v těle.

„Bam, bamimi, bam. A dost!“ okřikne sám sebe.

Jenže radost z bambování, jak tomu říká, už ho uchvátila. Ono to vážně platí, že když si člověk začne zpívat, zažene strach, smutek, bolest, šklebícího se Mariána, Srpna, Denise... i uječený holky, který se Kryšpínovi věčně jenom vysmívá. To Hang je jiná. Škoda že chodí do béčka. Ale třeba by taky neměla odvahu se ho zastat. Když ji nemá ani on sám!

Kryšpín se při myšlence na Hang usmívá. Jednou, o polední přestávce, s ní byl na louce za školou. To bylo ještě před prázdninami. Sedli si do trávy a Hang žmoulala v zubech jitrocel. Od té doby má tu vůni rád, a když byl nedávno nastydlý, neustále se dožadoval, aby mu maminka dávala

jitrocelový sirup. Po lžičkách. Nejrady by ho vyzunkl celý. Tvář se mu roztáhne do úsměvu.

„Slyšíš to?“ křikla Hang tehdy na louce, celá zabořená do trávy.

„Ne. Co mám slyšet?“

„Přece brouky. Cvrčky, včely... jak to všechno bzučí. Vid', že je to krása!“

Nechápavě se na ni zadíval. Ale její nadšení ho nakazilo. Prý je to krása. Musí to být krása!

„Slyším motýly,“ lhal tehdy statečně.

„Motýly?“ zvedla se Hang překvapeně na loktech. „Jak dělaj motýli?“

„Šustěj. Šustěj křídla,“ dodal přesvědčivě.

„Hanko?“ ozve se nesměle za mladičkou vychovatelkou sedící u dávno vychladlého hrnku čaje.

Hned první den dovolila, aby jí děti tykaly. Hynkovi se to sice dvakrát nezdálo, ale co. On je jejich učitel a bude je mít celý rok, takže musí mít autoritu. Ona s nimi zažije jen těch pár dní na škole v přírodě. A díky tykání k nim má blíž.

„Copak, Ulriko?“ otočí se tedy Hanka s unaveným úsměvem na dívku s obrázkem Hello Kitty na pyžamu. „Nemůžeš spát?“

„Já ti musím něco říct,“ špitne Ulrika. „Je to důležitý.“

„Tak pojď,“ vzdychne Hanka a v duchu si pomyslí: Na světě je tolik důležitých věcí, ale co může být v tuhle chvíli důležitější, než aby se našel Kryšpín.

Ulrika mezi prsty žmoulá lem pyžama. Pořád ještě váhá. Má to prozradit? Nemá?

„Co mi chceš povědět?“ vybízí ji Hanka a povzbudivě se na dívku usměje.

„No. O Kryšpínovi. Ale trochu mám strach,“ hlesne Ulrika a bezděčně se ohlédne, jestli je nikdo neposlouchá.

„Neboj. Klidně mi řekni všechno, co víš.“

„Takže... já chodím na gymnastiku. Moderní gymnastiku,“ upřesňuje důležitě.

Hanka vyčkávavě mlčí.

„Trenérka mi nařídila, že musím cvičit i tady, na škole v přírodě. Proto jsem si s sebou vzala švihadlo a míč. A taky stuhu, ta mi jde při závodech nejhůř.“

„Aha.“

„Jenže kluci mi stuhu i švihadlo sebrali,“ ztiší Ulrika hlas.

„Kterí kluci? A proč?“ zeptá se Hanka a horečně uvažuje, jak to souvisí s Kryšpínem.

„No... kluci...“ zaváhá Ulrika. Je vidět, že se bojí. „Tvrдили, že s tím chtěj svázat Kryšpína. Prý jenom z legrace. Ale nesmím to nikomu říct, jinak by mě svázali taky,“ prozrazuje Ulrika už skoro šeptem.

„Ježíšikriste,“ vyjekne Hanka. „A oni ho opravdu svázali?“

„Asi,“ sklopí Ulrika hlavu. „Ty věci mi už ale vrátili. Prý si na Kryšpína vymyslej zase něco jinýho. Neřekneš, že to víš ode mě, že ne?“

„Neboj. Z dětí se to nikdo nedozví,“ uklidňuje Hanka roztřesenou dívku a bere ji za ruku. „Ale panu policistovi to říct musíme. A nejlíp hned. Pojď se mnou.“

Kryšpín zakopne a rázem je na zemi.

„Blbej kořen,“ nadává a tře si naražené koleno.

Bezděčně se dlaní dotkne i sedřené kůže na holeni.

„Blbí kluci!“ sykne vztekle, když si vzpomene, jak mu švihadlem svázali nohy a chtěli, aby předvedl, jak se ze sevření sám dostane.

„Tak se ukaž, kouzelníku!“ povykoval Srpen.

„Prý slyšíš, i jak roste tráva,“ syknul mu zblízka do obličeje Marián. „To je teda věc!“ hvízdal jakoby v obdivu. „Třeba teď uslyšíš, jak se trhá tenhle tenkej gymnastickej provázek. Co myslíš, Špindíro? Zvládneš to?“

„Vsadím se, že takovej zvuk jsi ještě v životě neslyšel,“ pochechtával se Denis. „Měl bys být vděčnej, že ti připravujeme tak nevšední zážitky.“

„Che! Nevšední zážitky!“ vyprskl Srpen smíchy. „Kam na tyhle hlody chodíš, vole?“

„Pst! Vychna! Hodte mu přes nohy deku,“ přikázal Marián. „A ty ani muk, Špíno, jinak...“ zvedl výhrůžně pěst.

Vychovatelka nakoukla do pokoje a zběžně přelétla očima chlapeckou skupinku.

„Všechno v pořádku, pánové?“

„Jasně, paní vychovatelko,“ zazubil se Srpen.

„Dobře. Za půl hodiny je večere, tak ať pro vás nemusím chodit.“

„Slyšels, Špíno?“ odhodil Marián z Kryšpína deku. „Máš na to půl hodky. Pak chcípneš... Hlady!“ dodal s řehotem a ostatní se bujaře přidali. „Tak sebou hni! Dělej!“

Nejdřív se zařekl, že prostě bude jen sedět. Ani ho nehne, aby se hnul. Jenže jeho nečinnost kluky provokovala.

„Tak ono se mu nechce, Špindírkovi,“ ušklíbl se Marián a vší silou dupl svázanému na nohu.

„Nechte toho, kluci,“ ozval se Kryšpín s potlačeným vzlyknutím. „Nic jsem vám neudělal.“

„No právě,“ namítl Marián nasupeně. „Zatím jsi nic neudělal. A my chceme představení. Ukaž, jak se velký mág dostává z pout!“

„Slyšels, pána?“ naklonil se nad něj Srpen. „Tak mluv. Slyšels?“

„Jo.“

„Říká se ano, pane. Řekni to!“

„Ano... ppane,“ zašeptal Kryšpín a přemýšlel, kolik času ještě zbývá do večere, která ho vysvobodí.

„Nerozuměl jsem ti. Znovu! A nahlas!!“